

NEW YORK TIMES! BESTSELLERITE AUTOR

HEATHER GRAHAM

VIIMASED JÕULUD

See on hooaeg, mida tuleb karta...

Proloog

“Aga... täna on *jõululaupäev!*”

Vana mees, nõrk ja peaaegu luukerena kõhn, vahtis neid jahmunult. Tema hääл värises ja ta tundus vabisevat otsekui habras leht tuules.

“Sul on õigus. Täna *on* jõululaupäev ja sina ei peaks siin olema,” ütles Scooter.

Craig tundis, et ei suuda rääkida. Seda poleks tohtinud juhtuda. Siin poleks tohtinud kedagi olla. Kui ta oli end Scooter Blane'i külge haakinud, polnud too mees kaugeltki tundmatu. Tema ja ta partner Quintin Lark olid oma äärmiselt tulusate röövimistega mingis allmaailma kihis kangelasteks saamas. Kuid kellelegi polnud kunagi viga tehtud. Mitte kunagi.

Aga nad ründasid ainult kohti, mis olid tühjad.

Nagu pidanuks olema ka see koht, kus nad täna olid.

Kuigi oli liikunud kuuldusi, et see paar võib olla halastamatu, kui tahab. Aga kuuldused olid ainult kuuldused. Kelmid vajasisid neid, pugesisid nahast välja, et neid tekitada, sest nad elasid ja surid nende nimel.

VIIMASED JÕULUD

Tapsid nende nimel?

Kuid tegelikult räägiti, et see paar on vilunud nii sisse kui ka välja lipsama. Ründama kiiresti ja kaduma.

Niipalju kui Craig teadis, ei olnud nad kunagi kellelegi viga teinud ning tänu hoolikale planeerimisele ei olnud ühelgi oma röövretkel sattunud peale kellelegi, kes veel töötas.

Kui ta nendega kampa heitis, oli ta avastanud, et Scooter on hirmuäratavalt nutikas elektroonikas. Kui nad täna saabusid, oli Scooter seda demonstreerinud, muukides mõne sekundiga lahti häirekoodi ning avades ukسلuku, otsekui oleks nähtamatu võõrustaja neid sisse palunud.

Ja nüüd...

Nüüd avastas ta, et Scooter on samasugune asjatundja tulirelvade alal.

Nagu näiteks see spetsiaalne Smith & Wesson 48, mille ta äkki välja tõmbas.

“Aga ma *olen* siin. Ja ma ei lase teil oma varandust hävitada,” ütles vanamees, hoolimata relvast Scooteri käes.

Craig oli üsna kindel, et kaheksakümnenდაis eluaastais mehe nimi peab olema Hudson. Orus asuva väikse poe sildil seisis: Hudson & Poeg, kujutav kunst, antiik, meened ja juveelitooted.

Antiigi- ja juveelitoodete järele nad olidki tulnud. Scooter ja Quintin olid saanud kurikuulsaks kogu kirdepiirkonnas, tehes tühjaks terve rea juveeli- ja antiigipoodi. Nad valisid välja pereärid – tüübi, mida kaubanduskeskustes ei leidu. Sellistes väikelinnades, kus suurimad kuriteod kaldusid olema kiiruse ületamine või grafiti. Nad ründasid, siis kadusid, ja kindlustusagentuurid pidid maksma. Kergelt sisse, kergelt välja, ja keegi ei saanud kannatada, välja arvatud rahakott.

Craig ei olnud kunagi kuulnud, et Scooter või Quintin oleks relva kasutanud.

Kuid ta ei olnud ka kunagi kuulnud, et nad oleksid sisse tunginud kohta, kuhu keegi oli pärast tööaega jäänud.

Aga iga asi juhtub ükskord esimest korda. Siin, väikeses Massachusettsi linnas leidsid nad paiga, kus keegi oli veel kohal.

Craig tundis end halvasti.

Ta teadis, et see paar oli edukas Scooteri elektroonika-ande tõttu, mis kindlustas, et nad kunagi videolindile ei jäänud. Ükski tunnistaja ei saanud kunagi nende nägusid kirjeldada, sest tunnistajaid polnud kunagi nähtud.

Siiani.

“Scooter, on jõulud. Laseme siit lihtsalt jalga,” ütles Craig.

Scooter vaatas teda pead raputades, samal ajal juvelitooteid kokku kühveldades ja kotti loopides. “Ei, kahju küll, mina ei arva nii. Isegi kui ma tahaksin seda teha – aga ma ei taha –, ei usu ma, et Quintin oleks valmis minema.”

See on liigagi ilmne, mõtles Craig teist meest vaadates. Craig oli juba taibanud, et kuigi Scooter rääkis, otsekui oleks tema peamees, oli Quintin see, kes tegelikult operatsiooni juhtis. Ja Quintinile ei meeldinud Craig sugugi, niisiis teadis ta, et peab ettevaatlik olema.

“Siin peab seif olema, ava see siis, papi,” ütles Quintin nüüd.

“Söör, palun,” ütles Craig härra Hudsonile, paludes vaikides vanal mehel alla anda ja teha, mis tal kästi. “Avage seif.”

“Ei.”

“Ma lasen su maha, sa vana peer, ja ära arva, et ma seda ei tee,” ütles Scooter.

“Tee seda,” ütles vanamees.

VIIMASED JÕULUD

“Kuulge, mehed. Torm on tulemas ja me peame siit kähku jalga laskma, enne kui see kohale jõuab,” ütles Craig. “Miks ei võiks me vanameest rahule jätta ja siit jalga lasta?”

“Ütlesin sulle, et see poisike oli viga,” ütles Quintin põlglikult Scooterile. Quintin oli suur mees, kuid mitte tüse. Ta oli üleni musklites, väikeste tumedate silmade, kiila pea ja orangutani õlgadega. Ta oli riietuse suhtes kummaliselt nõudlik. Talle meeldis olla puhas ning ta oli kiindunud disainrõivastesse. Ta oli neljakümnendates, ning oma tegevusalale vaatamata täiesti võimeline rääkima ja käituma nagu džentelmen.

Scooter oli täpselt vastupidine – kõhn nagu rity, ent süiski oli ta sitke ja tugev. Liivakarva juuksed pisut liiga pikaks kasvanud ja silmad nii kahvatusinised, et tundusid peaaegu värvusetud. Scooter oli umbes kolmekümnendate keskpaigas, ning Craig veendus üha enam ja enam, et too mees on võimetu õppima. Tihti tundus ta üpris õel olevat, kuid teinekord oli ta hääles lapselik aukartus, ja vahel oli ta saamatu.

Craig oli selles trios noorim ja uustulnuk. Ta mõtles, kui kummaline ta nende kahe kõrval võib tunduda. Kahekümne viiesena pidas ta end heas vormis olevaks, kuid muidugi nõudis tema valitud elu, et ta selleks kohane oleks. Kibe minevik oli sundinud teda kõvasti töötama. Ta oli blond ja siniste silmadega nagu ajakirja kaanepoiss. See oli Quintinile meeldinud. Mis temas Quintinile ei meeldinud, sellest ei olnud Craig kunagi päriselt aru saanud.

Kui nad kõik seal mõneti väljapääsmatus olukorras seisis, mattus pood äkki pilkasesse pimedusse, kui kõva raksatus lähima elektriposti murdumist kuulutas.

“Keegi ei liiguta,” kähvas Scooter.

Varugeneraator lülitus peaaegu otsekohe sisse ja nad valati üle pehme, pisut punaka valgusega. Nende mõne sekundi kestel

oli vanamees püüdnud häirenuppu leida. Craig võis seda lugeda tema pilgust ja närvilisusest, mis pani ta pisut vabisema. Scooter nägi seda samuti.

“Sa rumal vana narr,” ütles Scooter leebelt.

“Vool oli väljas,” ütles Craig ruttu. “Häire ei töötanud.”

“Ma ei hooli sellest,” ütles Scooter. “Tee seif lahti. Kohe!”

Aga vana Hudson näis olevat oma hukulemääratuse suhtes täiesti ükskõikne. Ta isegi naeratas. “Mul pole sellest midagi, kui sa mind maha lased.”

“Tehke lihtsalt seif lahti, söör. Mis seal sees võib olla, mis teie elu vääriks?” küsis Craig.

Quintin vaatas teda põlglikult.

“Kuule, sina vana narr,” ütles Quintin Hudsonile. “Ta ei lase sind maha, ta teeb sulle haiget. Ta laseb su põlvekedrad läbi, ja siis tulistab ta su pisitillu nokut. Tee kohe seif lahti!”

“Teil on ju kindlustus,” osutas Craig mõistlikult. Ta oli Quintini tigidusest rabatud. Ta tundis meest veel halvasti. See oli tegelikult tema esimene töö koos Scooteri ja Quintiniga. Enne seda oli ta püüdnud nendega sobituda. Kui ta täna õhtul kaasa võeti, oli ta arvanud, et on omaks võetud. Ja oligi – Scooteri poolt. Aga Quintin oli kalk.

Ja Quintin ei sallinud ega usaldanud teda.

Craig teadis, et nad olid enne töötanud koos ühe teise mehega, keda ei olnud arreteeritud ega surnuna leitud. Ta oli lihtsalt kadunud. Ja nii oli Craig nende kampa pääsenud.

Noh, ta oli tahtnud nende hulka pääseda ja saanud oma tahtmise, mõtles Craig ja vandus hääletult omaette. See ei läinud nii, nagu vaja. Ja nüüd pidi ta sellega midagi ette võtma.

Scooter näis ikka veel olevat valmis tulistama. Olukord hakkas kiiresti vägivaldseks muutuma.